

Arrest

nr. 213 170 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 9 augustus 2016 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Nijlen. Op voorlegging van een geldig Montenegrijns paspoort met aankomststempel op het Schengen-gebied van 14 juli 2016, wordt zij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die stelt dat haar verblijf is toegelaten tot 14 oktober 2016.

1.2. Verzoekster treedt op 30 maart 2017 in België in het huwelijk met een Servische man.

1.3. Op 4 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 2 mei 2017 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: PJ Podgorica

nationaliteit: Montenegro

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene huwde op 30.03.2017 met de Servische onderdaan de heer [E.B.] die legaal in het Rijk verblijft. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf en verhindert haar niet om volgens de vigerende wettelijke bepalingen een visum te vragen in de Belgische ambassade in het land van herkomst Dit kan niet aanzien worden als een inbreuk op het gezinsleven, aangezien zij de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om terug naar België te komen en het gezin te verwoegen nadat zij bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Er mag ook niet voorbij gegaan worden aan het feit dat betrokkene hier op geen enkel ogenblik legaal verblijf heeft verworven. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen daarenboven het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 11 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In de bespreking van het middel stelt de verzoekende partij eveneens dat er sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 7

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]”

Overwegende dat verzoekster zich aandiende bij de diensten van de gemeente Nijlen, voorzien van een geldig paspoort en dit samen met haar minderjarig kind [P.E.] en zij een aankomstverklaring deed om te gaan wonen te [...];

Overwegende dat er geen visumplicht is voor inwoners uit Montenegro zodat zij rechtsgeldig onder dekking van een geldig paspoort zich kon laten inschrijven;

Overwegende dat zij zich vervolgens richtte tot de diensten van de burgerlijke stand van de gemeente Nijlen samen met haar toekomstige partner de heer [B.E.] en de formaliteiten vervulde met het oog op het afsluiten van een huwelijk;

Dat dit huwelijk werd voltrokken na grondig onderzoek door de diensten van het Parket van de Procureur des Konings Antwerpen afdeling Mechelen en na positief advies;

Dat er derhalve geen sprake was van een schijnhuwelijk doch wel een werkelijke relatie;

Dat vertoogster houder is van een paspoort afgeleverd door de Republiek Montenegro, op het ogenblik van de aanvraag was vertoogster in het bezit van alle geldige documenten;

Overwegende dat vertoogster de nodige formaliteiten vervulde niet alleen om in het huwelijk te treden voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Nijlen maar bovenal beschikking had over alle nuttige stukken en bescheiden om een aanvraag in te dienen strekkende tot gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer [B.E.];

Dat op dat ogenblik vertoogster op regelmatige wijze verbleef in het Rijk zodat zij dan ook volledig terecht een aanvraag deed om te worden gemachtigd tot verblijf met haar echtgenoot;

Overwegende dat vervolgens de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 april 2017 dan een beslissing neemt in de volgende bewoordingen:

[...]

Overwegende dat de redenering van de verwerende partij bevreemdend overkomt daar waar vertoogster niet onderworpen is aan de visumplicht om naar België te komen en hier ten minste kort verblijf te houden, maar wel wanneer zij staande dit verblijf na gunstig advies en na het verrichten van de huwelijksformaliteiten maar zou dienen terug te keren naar het land van herkomst om vervolgens conform de wet van 15 december 1980 een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, procedure die ten minste 6 maanden in beslag zou nemen;

Overwegende dat wel duidelijk door de verwerende partij een inbreuk wordt gemaakt op het privéleven en eigenlijk wordt ontzet uit het regelmatig verblijf om vervolgens terug te keren naar het buitenland om gedurende ten minste 6 maanden gescheiden te leven van haar echtgenoot wat zelfs indruist tegen het feit dat zij niet eens dient te beschikken over een visum om van Montenegro naar België te komen maar dit wel zou moeten gaan aanvragen in het buitenland op basis van haar huwelijk;

Dat hier wel degelijk artikel 8 van het EVRM wordt geschonden en een buitenproportionele voorwaarde wordt opgelegd aan personen die niet onderworpen zijn aan een visumplicht om naar België te komen en kort verblijf te houden, om vervolgens wanneer zij staande dat regelmatig kort verblijf van statuut veranderen, zich terug naar het buitenland zouden moeten begeven om van daaruit te vragen naar België te mogen komen onder dekking van een visum;

Dat zelfs in die absurde situatie er dan nog het advies zal worden gevraagd binnen het kader van de eventuele gezinshereniging van het Parket van de Procureur des Konings die reeds eerder heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk wel integendeel gunstig adviseerde waarna het huwelijk kon worden gesloten voor de gemeente Nijlen;

Dat het één en het ander niet nuttig kan worden betwist;

Dat het her gaat over loutere vormelijkheden die worden toegepast op de meest schadelijke wijze voor vertoogster die gewoon toepassing vraagt van haar rechten;

Dat vertoogster alle formaliteiten heeft verricht zoals het hoort en zoals in de wet ingeschreven zodat zij ook het recht heeft om te huwen met de persoon van zijn keuze;

Overwegende dat 8 van het EVRM stelt dat:

“ Artikel 8.

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten.”

Overwegende dat de Europese Commissie in haar richtlijnen stelt dat:

“ 2.1.1. Spouses and Partners:

[...]

Partners with whom an EU citizen has a de facto durable relationship, duly attested, are covered by Article 3(2)(b). Persons who derive their rights under the Directive from being durable partners may be required to present documentary evidence that they are partners of an EU citizen and that the partnership is durable. Evidence may be adduced by any appropriate means.

The requirement of durability of the relationship must be assessed in the light of the objective of the Directive to maintain the unity of the family in a broad sense. National rules on durability of partnership can refer to a minimum amount of time as a criterion for whether a partnership can be considered as durable. However, in this case national rules would need to foresee that other relevant aspects (such as for example a joint mortgage to buy a home) are also taken into account. Any denial of entry or residence must be fully justified in writing and open to appeal.”

Overwegende dat de Commissie ook stelt dat het bewijs van de duurzame relatie moet beoordeeld worden in functie van het doel van de richtlijn vrij verkeer, namelijk het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruimste betekenis van het woord;

Overwegende dat de verwerende partij ook rekening moet houden met alle elementen ter zake en zich niet kan beperken tot de loutere opmerking dat het vervullen van de formaliteiten met het oog op het afsluiten van een huwelijk het verblijfsrecht automatisch zou vestigen maar dat het ganse dossier in ogenschouw dient te worden genomen;

Dat vertoogster geenszins enige inbreuk heeft gepleegd op de interne of externe veiligheid van de Staat, geen gevaar betekent voor de openbare orde, geen misbruik heeft gemaakt van welke reglementering in het vreemdelingenrecht dan ook, slechts uwe Raad zal vaststellen dat vertoogster met haar kind wel verblijven bij haar echtgenoot wat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM;

Dat de inmenging van de verwerende partij in het privé- en familieleven van vertoogster te verregaand is en de beslissing dan ook volstrekt arbitrair is en nergens steun vindt noch in feite noch in rechte in de wet zodat de beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten dan ook genomen werd in strijd met het Zorgvuldigheidsbeginsel en Redelijkheidsbeginsel alsook de verplichting tot inhoudelijk afdoende motivering zoals voorzien in het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Overwegende dat het eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing tot weigering met bevel het grondgebied te verlaten dan ook moet worden vernietigd;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM weliswaar niet absoluut is maar dat vertoogster geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde, laat staan dat hij gebruik zou hebben gemaakt van valse documenten of zou moeten worden beschouwd als een gevaar voor de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen;

Overwegende dat het recht overeenkomstig artikel 8 EVRM op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven werd geschonden;

Overwegende dat tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel en het recht op eerbiediging van het gezinsleven een Europese lidstaat een onderdaan van een derde land niet zomaar het verblijf op het grondgebied kan ontzeggen wanneer uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid [Zie Hof van Justitie, 25 juli 2002, C-459/99, Brax / België, punten 56 t/m 62];

Dat de bestreden beslissing dan ook bijzonder summier is gemotiveerd en geenszins rekening houdt met de totaliteit van het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de vraag dient te worden beantwoord is te weten of de verwerende partij in redelijkheid en op grond van een zorgvuldige feitenvinding heeft geoordeeld dat de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden om een bevel te krijgen het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat het respect voor het Zorgvuldigheidsbeginsel ook inhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken;

Overwegende dat noch uit de motivering van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging op een ernstige wijze zou gebeurd zijn wat in voorliggende zaak mocht worden verwacht dat dit nauwgezet zou gebeuren;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte werd genomen en de beslissing ten gronde zal worden vernietigd;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt in het privéleven van vertoogster die niet evenredig is zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is;”.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat vertoogster een bevel moet krijgen om het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit zou zijn van een paspoort voorzien van visum en het huwelijk niet automatisch een recht zou geven op verblijf;

Overwegende dat vertoogster opmerkt dat om van Montenegro naar België te reizen zij niet eens de beschikking hoeft te hebben over een visum en biometrisch paspoort volstaat;

Dat ingevolge haar aankomstverklaring zij op regelmatige wijze verbleef in het Rijk;

Dat derhalve vereisen dat wanneer zij onder dekking van regelmatig verblijf en na haar huwelijk een aanvraag doet om te worden gemachtigd tot verblijf voor een periode van meer dan drie maanden het buitenproportioneel is dat de persoon die zich op regelmatige wijze op het grondgebied bevindt zich daarvan moet verwijderen om vervolgens terug toestemming te krijgen het grondgebied te vervoegen op grond van het huwelijk dat zij net heeft afgesloten, procedure die ten minste 6 maanden in beslag zal nemen vanaf het ogenblik van de aanvraag bij de buitenlandse zending;

Overwegende dat artikel 7 van de wet van 15 december 1980 zoals supra aangehaald geenszins stelt dat de verwerende partij verplicht zou zijn om een bevel te geven het grondgebied te verlaten maar dat het hier gaat over een mogelijkheid;

Dat indien de minister gebruik wil maken van de mogelijkheid dit formeel dan ook dient te motiveren;

Dat de ganse motivering zelfs niet slaat op het al dan niet verrichten van de formaliteiten voorzien in het Burgerlijk Wetboek maar wel slaat op blote vaststelling dat het huwelijk op zich geen enkel rechtsgevolg genereert op verblijfsrechtelijk niveau;

Dat het huwelijk eerst werd gesloten na een positief advies van het Parket van de Procureur des Konings;

Dat staande regelmatig verblijf vertoogster een aanvraag deed strekkende tot gezinshereniging;

Dat de motivering zoals opgenomen uiteraard stereotiep is en eenvoudigweg verwijst naar artikel 8 van het EVRM en wat rechtspraak die evenwel geen enkele schraging vindt in toepassing van onderhavig geschil;

Dat het evenwel geen verplichting is om toepassing te maken van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 en vertoogster zelfs het recht heeft om in het huwelijk te treden met de persoon van zijn keuze, recht dat haar hier wordt ontzegd;

Dat in de gegeven omstandigheid de beslissing noch als draagkrachtig en deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;”.

2.3. Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen beschreven. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Zo wordt verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij op het Schengengebied verblijft zonder een geldig visum. Er wordt verder toelicht waarom het gegeven dat verzoekster op 30 maart 2017 huwde met een Servische onderdaan die legaal in België verblijft niet verhindert dat haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Er wordt geduïd dat dit gegeven niet automatisch recht geeft op verblijf en niet blijkt dat dit haar verhindert om volgens de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen een visum te vragen bij de Belgische ambassade bevoegd voor het herkomstland. De gemachtigde van de staatssecretaris benadrukt dat verzoekster de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om naar België terug te keren en haar echtgenoot te vervoegen van zodra zij heeft aangetoond te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Hij merkt hierbij nog op dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar verblijfsaanvraag. Hij stelt dat een tijdelijke scheiding van de echtgenoot om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is en niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt dat verzoekster op geen enkel ogenblik een legaal verblijf heeft verworven.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De Raad benadrukt hierbij dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat in de daarin bedoelde situatie een bevel om het grondgebied te verlaten ‘moet’ worden afgegeven, onverminderd evenwel meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Verzoekster kan dan ook niet zomaar worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het louter om een mogelijkheid gaat. Uit hetgeen voorafgaat, blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gemotiveerd, niet enkel waarom er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar ook waarom het gegeven dat verzoekster in België huwde met een Servische onderdaan en artikel 8 van het EVRM zich hiertegen niet verzetten. Verzoekster toont niet concreet aan dat deze motivering niet afdoende is in het kader van de formele motiveringsplicht.

Er kan ook bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering stereotiep zou zijn, waar wordt ingegaan op de concrete situatie van verzoekster. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.5. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, worden de middelen onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster eveneens geschonden acht – legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”

Verzoekster wijst erop dat zij België legaal is binnengekomen, waar zij als inwoner van Montenegro niet visumplichtig is, en zij vervolgens in dit land in het huwelijk is getreden. Zij stelt dat zij over alle nodige stukken en bescheiden beschikte om een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen met haar intussen Servische echtgenoot en zij op dat ogenblik op regelmatige wijze in België verbleef. Zij geeft met deze uiteenzetting dus aan van mening te zijn dat haar ten onrechte bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten hangende een op geldige wijze in België ingediende aanvraag tot gezinshereniging. Zij betoogt nog dat het onredelijk is om iemand in regelmatig verblijf te verplichten om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekster op basis van haar huwelijk reeds een verblijfsaanvraag in België indiende, en al zeker niet tijdens legaal verblijf. Zij toont zulks niet aan. Reeds ten tijde van haar huwelijk in België was de geldigheidsduur van verzoeksters aankomstverklaring verstreken. Voormeld betoog kan dan ook niet worden bijgetreden.

Verzoekster overweegt vervolgens *“dat de redenering van de verwerende partij bevreedend overkomt daar waar verzoeker niet onderworpen is aan de visumplicht om naar België te komen en hier ten minste kort verblijf te houden, maar wel wanneer zij staande dit verblijf na gunstig advies en na het verrichten van de huwelijksformaliteiten maar zou dienen terug te keren naar het land van herkomst om vervolgens conform de wet van 15 december 1980 een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, procedure die ten minste 6 maanden in beslag zou nemen.”*

De Raad merkt allereerst op dat de gebrekkige zinsbouw maakt dat het niet geheel duidelijk is welk punt verzoekster wenst te maken. Zoals verzoekster verder zelf reeds aangeeft, is zij slechts vrijgesteld van de visumplicht voor een verblijf van hoogstens 90 dagen binnen een tijdsperiode van 180 dagen. Verzoekster betrad op 14 juli 2016 het Schengengrondgebied. Haar rechtmatig verblijf nam een einde op 14 oktober 2016. Er blijkt niet dat zij terugkeerde naar haar herkomstland. Er dient te worden aangenomen dat zij vervolgens in illegaal verblijf, met name op 30 maart 2017, in België in het huwelijk trad met een Servische man.

Er dient te worden aangenomen dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verzoekster niet langer was gerechtigd op een verblijf op het Schengengrondgebied en zij niet langer kon steunen op de vrijstelling van de visumplicht om het rechtmatig karakter van haar verblijf aan te tonen. Zij overschreed immers de toegestane verblijfsduur. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing had verzoekster niet langer toegang tot het Schengengrondgebied louter op basis van haar paspoort, waar zij ertoe is gehouden het maximaal toegestane verblijf van maximum 90 dagen in een tijdsperiode van 180 dagen te respecteren.

Verzoekster weerlegt met haar uiteenzetting niet dat er grond was om haar bevel te geven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing een niet-gerechvaardigde inmenging vormt op haar recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Nu de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingen-

wet slechts mogelijk is voor zover “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” zich hiertegen niet verzetten, dringt een onderzoek van deze ingeroepen schending zich op.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Servische echtgenoot. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt in de bestreden beslissing op zich niet betwist.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing rekening hield met verzoeksters gezinssituatie en een toetsing heeft doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM. Er wordt geuid dat het gegeven dat verzoekster op 30 maart 2017 huwde met een Servische onderdaan die legaal in België verblijft niet automatisch recht geeft op verblijf en niet blijkt dat dit haar verhindert om volgens de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen een visum te vragen bij de Belgische ambassade bevoegd voor het herkomstland. Hij benadrukt dat verzoekster de mogelijkheid en zelfs het recht heeft om naar België terug te keren en haar echtgenoot

te vervoegen van zodra zij heeft aangetoond te voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Hij merkt hierbij nog op dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het herkomstland waar zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar verblijfsaanvraag. Hij stelt dat een tijdelijke scheiding van de echtgenoot om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet disproportioneel is en niet leidt tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij benadrukt dat verzoekster op geen enkel ogenblik een legaal verblijf heeft verworven.

Verzoekster houdt allereerst onterecht voor dat zij zou worden ontzet uit een regelmatig verblijf in België. Zij kan evenmin worden bijgetreden in haar betoog als zou zij voor minstens zes maanden worden gescheiden van haar echtgenoot. In dit verband moet worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekster actueel het Schengengrondgebied dient te verlaten omdat zij niet langer verblijfsgerechtigd is, haar geenszins verhindert om, van zodra een nieuwe periode van 180 dagen aanvangt waarbinnen zij gedurende maximum 90 dagen op het grondgebied mag verblijven, opnieuw het grondgebied te betreden en hier voor korte duur te verblijven. In deze situatie kan niet worden aangenomen dat verzoekster definitief of voor lange tijd van haar echtgenoot in België dreigt te worden gescheiden.

De terugkeer van verzoekster naar haar herkomstland is dus maar tijdelijk. Er blijkt niet dat een tijdelijke terugkeer en een tijdelijke scheiding van haar echtgenoot, waarna zij kan terugkeren naar België, een verbreking van de gezinsband tot gevolg heeft. Er kunnen contacten worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en er blijkt ook niet dat de echtgenoot verzoekster niet op geregelde tijdstippen kan bezoeken in haar herkomstland. Tijdens de behandeling van de aanvraag om gezinshereniging die vanuit het buitenland wordt ingediend kunnen verzoekster en haar echtgenoot dus op regelmatige basis contacten met elkaar onderhouden.

De Raad benadrukt verder nogmaals dat verzoeksters vrijstelling van de visumplicht, als onderdaan van Montenegro die beschikt over een biometrisch paspoort, enkel geldt voor een verblijf van maximum 90 dagen op een tijdsperiode van 180 dagen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon oordelen dat zij in haar situatie, waarbij zij langer op het grondgebied verblijft dan toegestaan en een verblijf van lange duur beoogt, de vereiste toelating voor een lang verblijf in het kader van gezinshereniging in beginsel dient te vragen bij de Belgische vertegenwoordiging bevoegd voor het land van herkomst. Er blijkt ook niet waarom zulks disproportioneel zou zijn, net doordat verzoekster hangende de behandeling van haar in het buitenland ingediende aanvraag tot gezinshereniging de mogelijkheid heeft om haar echtgenoot te bezoeken in België voor zover zij de regel van een verblijf van maximum 90 dagen op 180 dagen respecteert en in casu evenmin blijkt dat haar echtgenoot is verhinderd haar te bezoeken in het herkomstland.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat zij hangende haar eerdere rechtmatige verblijf van statuut is veranderd. Het volstaat in dit verband te herhalen dat verzoeksters regelmatige verblijf op het Schengengrondgebied reeds was verstreken op het ogenblik dat zij in België in het huwelijk trad.

Verzoekster maakt, in het licht van hetgeen voorafgaat, niet aannemelijk dat haar belangen disproportioneel worden benadeeld waar zij in de huidige situatie wordt gevraagd een einde te stellen aan haar illegale verblijf en dus het Schengengrondgebied dient te verlaten. De thans bestreden beslissing verhindert verzoekster op geen enkele wijze om opnieuw dit grondgebied te betreden en hier te verblijven van zodra zij voldoet aan de geldende toegangs- en verblijfsvoorwaarden.

Er blijkt niet dat verzoekster zich in haar situatie dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen om te stellen dat zij de mogelijkheid moet hebben om vanuit illegaal verblijf in België een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en hier het antwoord op haar aanvraag af te wachten. Zij gaat er bovendien ook aan voorbij dat op geen enkele wijze blijkt dat zij een dergelijke aanvraag reeds indiende of hiervoor dan concrete plannen heeft.

In zoverre verzoekster nog wijst op haar recht om te huwen, kan ermee worden volstaan op te merken dat verzoekster reeds de mogelijkheid heeft gehad om in België in het huwelijk te treden. Er kan dan ook niet worden ingezien dat dit recht in het gedrang zou komen.

Ten slotte maakt verzoekster ook niet met concrete argumenten aannemelijk dat het ingeroepen gezins- en familieleven enkel in België mogelijk is, en niet in haar herkomstland of het herkomstland van haar echtgenoot. Ernstige en concrete hinderpalen hiervoor liggen niet voor.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoekster dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven worden geen concrete elementen naar voor gebracht. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij duurzame banden met dit land heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad besluit dan ook dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.7. In het licht van hetgeen voorafgaat, wordt vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Er blijkt niet dat enig relevant gegeven ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.8. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.9. De richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. De vaststelling dringt zich ook op dat deze richtlijn de voorwaarden vaststelt voor uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten door de burgers van de Unie en hun familieleden, alsook het duurzame verblijfsrecht voor deze specifieke categorieën van vreemdelingen, en dus niet blijkt dat deze richtlijn toepassing vindt in de situatie van verzoekster als echtgenote van een Servische onderdaan. Er blijkt dan ook evenmin dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar de richtlijnen van de Europese Commissie wat deze richtlijn betreft of het arrest Brax van het Hof van Justitie van 25 juli 2002. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich rechtstreeks en dienstig op een schending van de artikelen 1 en 11 van de richtlijn 2004/38/EG kan beroepen.

2.10. De middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS